KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUNDS FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT.

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ.

UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND.

31. AARG. 30. JULI 1915. Nr. 14.

Kvindevalgrettens Sejr paa Island.

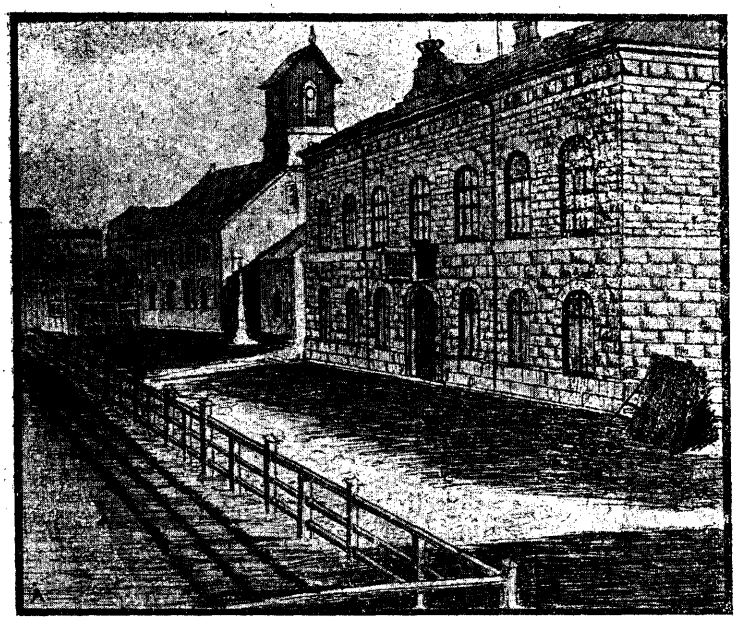

Altingsbygningen i Reykjavik.

Ligesom den 5. Juni 1915 gennem kommende Tider vil blive en uforglemmelig Dag for Danmarks Kvinder, idet de den Dag opnaaede det længe attraaede Maal at blive »frie Borgere i frit Land«, saaledes vil den 19. Juni i det samme Herrens Aar altid staa for islandske Kvinder som den største Mærkedag i deres Historie, idet Kongen paa den Dag underskrev den ny isl. Grundlov, der — naar den nu om 12 Uger træder i Kraft — stiller dem politisk lige med Mændene.

Skulde man nævne Navne blandt de Kvinder, der har ledet Arbejdet for Kvindens Rettigheder paa Island, saa er det af nulevende Kvinder først og fremmest Formændene for de to isl. Kvindeforeninger, *Katrin Magnusson* og *Briet Asmundsson*, der begge vil være Kv. og Samf. Læsere kendt fra Artikler i Bladet. Men Kvindesagens egentlige Banebryder paa Island er nok den for nogle Aar siden afdøde Medstifter af den ældste Kvindeforening og dens mangeaarige Formand, Jordemoder *Thorbjorg Sveinsdottir* i Reykjavik, hvis store Dygtighed som Læge og Jordemoder tilligemed et varmtfølende Hjærte, en ubestikkelig Retfærdighedssans og enestaaende Veltalenhed skabte hende en sjælden Anseelse og Position i Byen, og bevirkede, at hun, skønt Kvinde, og som saadan dengang uden politiske Rettigheder og uden kommunal Valgbarhed, alligevel fik den største Indflydelse paa Byens kommunale Anliggender, og var en selvskreven Taler baade paa kommunale og politiske Vælgermøder.

For dem, der giver sig af med Studiet af Folkepsykologi, vil det blive et interessant Emne engang — i en forhaabentlig ikke altfor fjern Fremtid — naar Kvindens politiske og menneskelige Rettigheder er blevne lige saa almindelig anerkendte og føles ligesaa selvfølgelige, som de desværre endnu er omstridte — at studere de forskellige Grader af Modstand, Kvindernes Krav har mødt i de forskellige Lande, og de forskellige Metoder, Kvinderne har anvendt for at tiltvinge sig deres Ret. — Maaske vil man da se det underlige Særsyn, at Kultur og Retfærdighedsfølelse sine Steder synes at have staaet i et omvendt Forhold til hinanden, — at Retfærdigheden, denne Dyd, der i Følge gamle og ny Filosoffer er Menneskehedens ædleste Dyd, den udviklede